PRESA ŞI JOCURILE OLIMPICE DE LA SAPPORO ŞI MÜNCHEN

Cerem scuze cititorilor, dar de data aceasta vom raporta viitoarele Jocuri Olimpice la noi, cei din tagma presei. Oricum, oricine trebuie să consimtă că sublimul spectacol olimpic îi este accesibil, mai ales dacă nu numai prin intermediul minuţioşilor condeiului, microfonului, camerei de luat vederi, aparatului fotografic. Din acest punct de vedere, opinia publică sportivă (ba, în acest caz, aproape mondială) este tributară breslei ziaristice. Numai la ultima olimpiadă mexicană şi-au exercitat profesiunea — primind elogiile beneficiarului: publicul — aproape 4000 de ziarişti din lumea întreagă. Să vedem, acum, ce îi aşteaptă pe reprezentanţii presei în februarie 1972 la Sapporo şi în august-septembrie 1972 la München.

PE TERENUL DE GOLF

În nordul Japoniei, în capitala insulei Hokkaido, ziariştii vor avea la dispoziţie un centru de presă şi o casă a presei, situate ambele în imediata apropiere a stadionului de patinaj viteză de la Makomanai unde, în faţa a 50 000 de spectatori, vor avea loc ceremoniile de deschidere şi de închidere a jocurilor şi unde va arde tot timpul făclia olimpică.

Ne aflăm aici, la poalele muntelui Moiwa, în zona unui parc forestier, delimitat de apele rîurilor Toyohira şi Makomanai, la 9 km sud de Sapporo. Pe colinele înverzite de aici şi pe vechiul teren de golf se nasc acum stadionul acoperit de patinaj, pista de

> • SAPPORO — 3000 de ziarişti, dintre care 1500 străini.
> • Pentru Casa presei — blocuri cu 3 sau 4 etaje.
> • În construcţie, centrul de presă.

patinaj viteză, satul olimpic şi biroul central al Comitetului de organizare. În apropierea tuturor acestora se vor afla sediile presei. De altfel, cu metroul, ziariştii vor putea ajunge la Sapporo în 12—13 minute.

Centrul de presă va fi situat în clădirea pe care guvernul prefecturii Hokkaido o construieşte ca un viitor centru de tineret. Aici se vor afla: o sală de lucru, o sală de conferinţe, o sală rezervată pool-ului internaţional al fotoreporterilor, o bancă, un oficiu poştal, un centru internaţional de comunicaţii telegrafice şi telefonice, o sală pentru afişarea rezultatelor, un birou de informaţii al companiilor aeriene şi altul al Comitetului de organizare. Lucrările de construcţie a centrului se vor încheia în decembrie 1971.

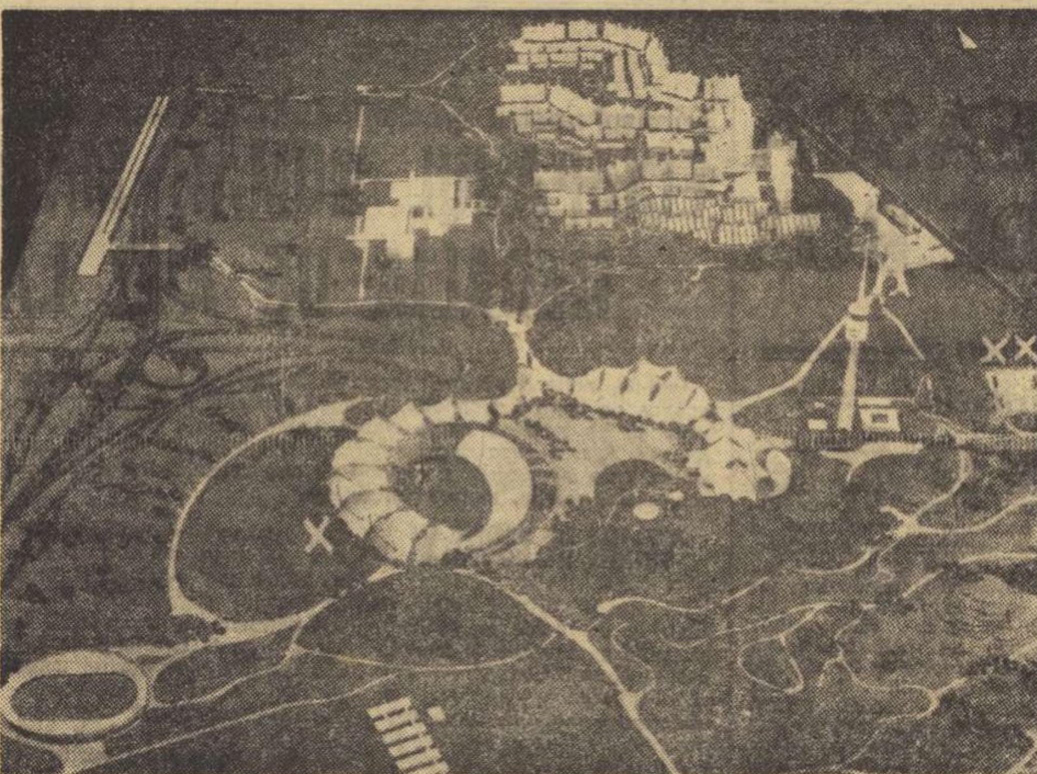
Casa presei, rezervată pentru 1 500 de ziarişti străini, va fi construită din blocuri cu 3 sau 4 etaje, cu camere cu unul sau două paturi, cameră de zi, baie, antreu. Încheierea construcţiei este prevăzută, de asemenea, pentru decembrie 1971. Colegii japonezi — estimaţi la 1 450 de persoane — vor locui în cartierul Hiragishi, situat între Makomanai şi centrul oraşului Sapporo. Reiese din aceste date că organizatorii se aşteaptă la vizita unui total de aproximativ 3 000 de ziarişti în timpul jocurilor.

Centrul de radiodifuziune este prevăzut a fi construit în oraş, la Sapporo. De asemenea, ziariştii vor mai beneficia, chiar în incinta satului olimpic, de un cartier al presei şi de o sală de mese a personalului de presă.

UN CALCUL SIMPLU

Fireşte că pentru München toate cele de mai sus iau amploare şi se multiplică, în funcţie de interesul în general mult mai mare care se acordă Jocurilor de vară. În capitala bavareză sînt aşteptaţi, în 1972, peste 4 000 de ziarişti acreditaţi, împreună cu cei 3 000 de colaboratori tehnici ai presei, radioului şi televiziunii. De altfel, formularele de acreditare preliminare, informative, au şi fost întocmite.

De unde atîta interes pentru Jocurile Olimpice? Explicaţia e simplă şi buletinul de presă al Comitetului de organizare de la München ne-o demonstrează sugestiv: jocurile privesc pe toţi cei ce ştiu să citească un ziar, cei ce ascultă radio, cei ce privesc televizorul; toţi aceştia, laolaltă, vor însuma, în 1972, peste două miliarde de oameni; presupunînd că numai unul din doi se arată interesat, încă rămîne un total de un miliard! Suficient, nu-i aşa? Şi asta datorită, în primul rînd, presei.

Macheta „Olimpiadei cu distanţe scurte", în care stadionul olimpic (X) şi toate celelalte instalaţii sportive împreună cu satul olimpic şi centrul de presă (XX) sînt, după cum se observă, împreună, pe un diametru de aproximativ 3 km. Distanţa dintre centrul de presă şi stadionul olimpic este de 1 400 m

Despre toate acestea (şi cele ce urmează) ne-a întreţinut detaliat, cu prilejul unei recente vizite la Bucureşti, dl. **Herbert Roth**, şeful informaţiilor din cadrul serviciului de presă al Comitetului de organizare. Dînsul a ţinut două conferinţe de presă — una sub egida Comitetului Olimpic Român, cealaltă organizată de Asociaţia presei sportive din România — în cadrul cărora a prezentat în faţa antrenorilor, specialiştilor şi ziariştilor sportivi şi două interesante filme referitoare la pregătirile Olimpiadei müncheneze.

La München, „cetatea presei" va cuprinde 13 blocuri, dintre care 5 sînt de pe acum gata, celelalte urmînd să fie terminate de constructori pînă în toamna acestui an. Camerele — de o persoană — vor fi practic utilate, oferind tot confortul.

În primăvară s-au elaborat planurile centrului de presă care va ocupa 18 000 mp, pe terenul olimpic de la Oberwiesenfeld. La aceste jocuri, care se intitulează pe bună dreptate „ale drumurilor scurte", distanţa care separă casa presei de stadionul olimpic este de doar 1 400 de metri. În schimb, centrul de radio şi televiziune se află şi mai aproape, la doar 570 de metri.

Lucrătorii presei audio-vizuale sînt estimaţi la 1 200, ei reprezentînd 70 de staţii de televiziune şi 110 staţii de radiodifuziune străine. La dispoziţia lor vor sta 800 de locuri pentru crainici, 70 de studiouri de radio şi opt studiouri de televiziune în culori, dotate cu 60 de magnetoscopuri. Instalaţiile de developare ale centrului vor avea o capacitate minimală de 1 000 m de film pe oră.

> • La MUNCHEN — 4000 de ziarişti acreditaţi, însoţiţi de 3000 colaboratori
> • 13 blocuri pentru „cetatea presei".
> • Centrul de presă va ocupa 18 000 mp.

LA DISPOZIŢIA PRESEI

Încă din toamna anului trecut, au fost delimitate, în cadrul centrului de presă, spaţiile necesare pentru: oficiul de acreditare a ziariştilor, ghişeele de informaţii, birourile agenţiilor de presă, laboratorul fotografic central, birourile de dactilografiere, sălile de conferinţe şi interviuri, cabinele telefonice, telex-uri şi magnetoscopuri, restaurantele presei etc.

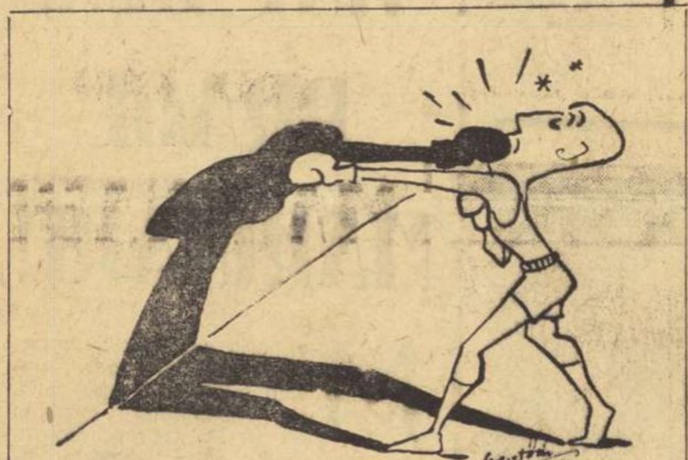
Pe toate stadioanele vor fi rezervate locuri suficiente pentru ziarişti, dotate cu pupitre, monitoare de televiziune şi aparate telefonice. De altfel, în centrele sportive mai importante se vor înfiinţa mini-centre de presă.

Poşta contribuie şi ea la bunul mers al presei olimpice. Se construiesc canale de retransmisie pentru televiziune, releuri de radio şi televiziune, sute de linii de telex. Se măreşte staţia de radio la sol de la Raisting (în apropiere de München) de unde programele de televiziune olimpică vor parveni, prin intermediul sateliţilor, pînă în ţările foarte îndepărtate.

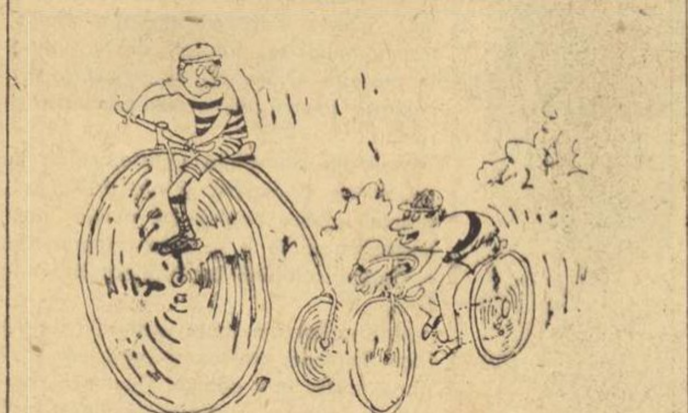
Se pare că la dispoziţia presei vor sta şi ordinatoare dintre cele mai moderne, capabile prin sistemele lor electronice, să înmagazineze, într-o „bancă de date", informaţii speciale importante, să înregistreze rezultate, să le confrunte cu date de arhivă, să le transmită tabelei de afişaj, monitoarelor de presă sau, direct prin telescriptoare, imprimeriilor. Un asemenea ordinator, se spune în glumă, va fi în stare să comunice... cîte fiice are Jesse Owens!

Nu se poate spune că ziariştii nu vor fi răsfăţaţi la viitoarele Jocuri Olimpice...

I. MITROFAN

Box cu umbra...
Desen de: GESZTÖDI GUIDO, Budapesta

— Dar ia zi: cînd cazi, cum e?
Desen de: V. CRAIŢĂ-MÎNDRA

OMUL, acest învingător

Nu de mult, a avut loc în Franţa, la Saint Etienne, un concurs internaţional neobişnuit, de o mare amploare.

S-au întîlnit în cadrul întrecerilor sale sportivi din 27 de ţări.

Sportivi neobişnuiţi.

Invalizi.

Evoluţiile lor au fost urmărite cu mare (şi atît de explicabilă) emoţie şi interes.

Prin performanţele pur sportive, concursul a uimit.

Un om fără vedere, francezul Horosh, a sărit 1,81 m la înălţime! Performanţa este de-a dreptul stupefiantă.

Tot un OM francez, pe nume Derden, a trecut înălţimea de 1,61 m, deşi are un singur picior...

Pentru iniţiaţi, care ştiu cîtă influenţă are „lucrul braţelor" la săritura în lungime, performanţa de 7,35 m obţinută de Kraus (R. F. a Germaniei), un om cu ambele braţe amputate, este aproape de neimaginat.

Mai presus însă de faptul sportiv, impresionant în cel mai înalt grad, mai presus — zic — de el, se ridică FAPTUL UMAN, covîrşitor prin valoarea şi semnificaţiile sale.

Oameni loviţi de soartă în chipul cel mai crud, oameni infirmi, găsesc totuşi tăria morală să arate semenilor lor că viaţa nu i-a învins.

Şi o demonstrează în chip strălucit. Şi tulburător.

Iar sportul este mijlocul şi tribuna acestei demonstraţii care onorează tăria umană.

Prin alianţa sportului, oameni pe care în primul rînd îţi vine să-i plîngi, îţi arată cremenea caracterului lor, îţi dovedesc că sînt de neînvins, şi-ţi stîrnesc o vie admiraţie.

Da, locul lacrimilor îl ia admiraţia fără seamăn.

Un om orb reuşeşte ceea ce cei mai mulţi dintre noi n-au izbutit niciodată.

Auzind despre asemenea recorduri ale omului, acest mare învingător, admiraţia ta se transformă în mîndrie.

Mîndria de a fi şi tu om.

Marius POPESCU

PUIU DINU, DUMBRĂVENI. Nu există o normă precisă, în baza căreia un fotbalist este investit cu titlul de căpitan de echipă. Totuşi, alegerea nu se face la întîmplare, ci ţinîndu-se seama de valoarea acestuia, de vîrsta, de vechimea în echipă, de comportarea şi, în mod special, de consideraţia de care se bucură în rîndurile coechipierilor, de ascendentul moral pe care îl are asupra acestora. Eu cred, de aceea, că Mircea Lucescu a fost cea mai bună alegere. Vă gîndeaţi, cumva, la Răducanu?...

CORELIU TATU, CÎMPINA. V-au surprins datele contradictorii privitoare la ultima ediţie a Cupei României la fotbal. Şi pe noi, mărturisim! Ar putea exista doar o singură controversă; dacă ediţia care s-a încheiat este a 32-a sau a 33-a? Ţinînd seama de faptul că o ediţie, 1943—1944, s-a întrerupt aproape imediat după începerea ei, ea nu trebuie să figureze, credem noi, printre ediţiile oficiale ale acestei competiţii. Ca atare, ne-am oprit cu numărătoarea la 32 de ediţii. Nu sîntem însă în măsură să vă explicăm de ce aţi întîlnit şi o a treia versiune, potrivit căreia ar fi fost a... 34-a ediţie!

VICTOR GALEA, BRAŞOV. Desenul dv. este însoţit de un fel de scuză: „N-am avut medie mare la desen. Mai am pînă la Neagu Rădulescu". Credeţi?

ANA HINU, BUCUREŞTI. **„Am avut şi eu două cupoane exacte la concursul „El Mundial 70" şi aştept să se anunţe rezultatul. Nu visez chiar televizorul, dar mi-ar prinde bine şi un abonament la „Sportul", ca să nu mai stau dimineaţa la coadă".** Am publicat rezultatul. Probabil, însă că, în ziua aceea, cînd v-a veni rîndul, la ziar, se epuizase şi ultimul exemplar!

Altfel, aţi fi aflat rezultatul tragerii la sorţi, din ziarul nostru de sîmbătă 18 iulie şi duminică 19 iulie. M-am uitat eu, în locul dv. N-aţi cîştigat. Vă felicit, oricum, pentru răspunsul dat.

GAVRIL SILDAN, SIBIU. Didi a fost legitimat, la un moment dat, la Real Madrid. N-aş putea să jur, dar, pe cît mi-aduc aminte, n-a jucat nici un meci sub culorile acestei echipe, reîntorcîndu-se, după scurt timp, acasă.

C. MUNTEANU. 1) Mă autorizaţi, deci, să-i anunţ pe colegii dv. din echipa de rugby Rulmentul Bîrlad că, în octombrie, după terminarea stagiului militar, vă întoarceţi în mijlocul lor, „cu forţe noi, cu intenţia fermă de a deveni unul dintre cei mai valoroşi jucători din linia a III-a". Iată o veste care nu poate decît să le facă plăcere. Cît priveşte cealaltă problemă, din moment ce rezerva pe care a avut-o faţă de dv. Titi Ionescu, antrenorul echipei Dinamo Bucureşti, a avut ca rezultat ambiţionarea dv., eu zic că e cazul, mai degrabă, să-i mulţumiţi decît să fiţi supărat pe el! 2) Campionatul de rugby începe la 24 august.

VIRGIL MICHIDUTA, SIGHETUL MARMATIEI. 1. Campioană a ediţiei 1966—67, Rapid s-a întîlnit în cadrul Cupei campionilor europeni cu Juventus Torino. Rezultatele: 0—1 la Torino, 0—0 la Bucureşti. Atest şi celelalte date cu care v-aţi angajat în pariul cu prietenul dv. Dacă e nevoie, merg şi la Notariat! 2. Bădin, talentatul fundaş al Petrolului, s-a accidentat acum două luni. El este în bună măsură restabilit, astfel că va reapare în formaţia ploieşteană, dacă nu în primele meciuri ale viitorului campionat, în orice caz, înainte de a se termina turul.

TRAIAN VECIU, BUCUREŞTI. Totul e bine cînd se termină cu bine. Aşadar, anularea golului înscris de Dinu, cu mîna, a salvat finala Cupei. Cît priveşte gestul lui Dinu, de a se îndrepta spre arbitru şi de a recunoaşte că lovise balonul cu mîna, el îl onorează pe jucătorul dinamovist, dar nu constituie un argument REGULAMENTAR. Arbitrul hotărăşte numai pe baza celor văzute de el sau de către tuşieri. Dar e mai bine, de data aceasta, să acceptăm o soluţie nu tocmai regulamentară, din moment ce ea a venit în favoarea meciului şi a adevărului.

Ilustraţii: N. CLAUDIU

LA CHEREMUL CREIERELOR ELECTRONICE?

Interviu cu ANTONIO GHIRELLI, directorul lui „Corriere dello Sport"

Cine va aprecia greşelile comise pe terenul de fotbal în anul 2 000, domnul cu haină neagră sau creierul electronic? Ca să lămurim această dilemă, am cerut părerea directorului cotidianului sportiv italian „CORRIERE DELLO SPORT", Antonio Ghirelli.

A. G.: *Fără îndoială, discuţiile care se ţes pe marginea fotbalului viitorului sînt fascinante. S-a vorbit, de exemplu, despre arbitrul electronic, despre acest robot care va trebui să reducă la minimum nu numai greşelile de apreciere a incorectitudinilor de pe teren, nu numai clamoroasele contestaţii privind cazurile în care mingea a trecut sau nu a trecut linia porţii, dar vestita, des întîlnita problemă a ofsaid-ului.*

Dar mai e şi altceva. Vorbind despre fotbalul viitorului ne putem gîndi la o serie de schimbări care pot merge pînă la faimoasele ghete de fotbal care vor efectua un calcul tahimetric al distanţelor parcurse de jucător în timpul partidei, fie el mijlocaş, vîrf de atac, apărător sau portar şi, în funcţie de aceste date, să se determine oboseala, să se stabilească tratamentul dietetic şi medical. Dar, în afară de aceste previziuni cu caracter ştiinţific, se poate presupune că fotbalul va cunoaşte şi o evoluţie sub raport tehnic-atletic.

Red.: După cum ştiţi, creierele electronic sînt, de pe acum, prezente pe stadioane sau în piscine, la întrecerile de atletism sau la cele de nataţie.

A. G.: *Da. Există în atletism, există în nataţie. Dar, indiscutabil, nu va fi uşor să se apeleze şi pentru fotbal la asemenea aparatură. Ştim cu toţii că International Board care este, putem spune, înalta curte de casaţie a fotbalului şi a regulamentului acestui joc, ei bine, International Board este format din conducători anglosaxoni extrem de conservatori. Modificările, retuşurile, progresele sînt de aceea foarte lente în fotbal. Totuşi, eu cred că peste 10—15 ani şi fotbalul va cunoaşte o revoluţie tehnologică.*

Red.: Totuşi, rămîne un lucru cert: întrecerile se vor disputa între oameni chiar dacă în aprecierea rezultatelor lor se va apela la diferite aparataje.

A. G.: *Desigur. Dar tocmai ei, sportivii, vor fi implicaţi în cea mai interesantă revoluţie. Cu prilejul unui meci susţinut de Fiorentina în Suedia, pentru C.C.E., Gunnar Green, admirabilul jucător scandinav care a făcut parte şi din 11-le fiorentin, a afirmat că astăzi se joacă mult mai repede decît pe vremea lui, adică acum 10 ani. Medicina, biologia şi electronica sînt cele trei ştiinţe care, după părerea mea, vor putea modifica radical raportul actual, ritmul actual al jocului; dar cred că nu vor diminua, din fericire, forţa de atracţie a celui mai frumos joc din lume.*

SPORTUL mîine, în anul 2000

duminicile unui nesportiv

SUS LA MUNTE

În legendele străvechi, munţii erau concepuţi ca o magnifică înflorire a sufletului Terrei, exprimarea în stîncă şi codru a euritmiei planetei noastre. Pămîntul, tulburat o clipă de frămîntările sale lăuntrice, s-a constituit într-o nouă armonie. Poate de asta simţim, sus la munte, efluviile dramei, dar, în acelaşi timp, simţim şi liniştea, armonia, împăcarea. Simţim puritatea şi absolutul. În zilele senine — şi ele sînt multe, începînd din august, această calmă după-amiază a verii româneşti — spaţiile cîntă pe tăpşanele carpatice. E pace acolo, pacea ciobănaşului mioritic, nu teribila litanie a încruntatului Zarathustra. Oare, fără munţi, omul ar fi încercat vreodată să zboare? Ar fi avut el senzaţia ameţitoare a verticalităţii? Sînt, de altfel, între munţi şi marile înfăptuiri omeneşti nu ştiu ce analogii. Pînă şi Olimpul a fost imaginat de antici pe-o culme măreaţă şi piscurile s-au confundat pretutindeni cu tabernaculele zeilor.

Dintre toate sporturile, alpinismul mi se pare cel mai elevat, un fel de act ritual de purificare a omului. El cere o mare temeritate şi un mare orgoliu spre a putea fi practicat *lege artis*, dar şi sentimentul dependenţei noastre de natură. Toate piscurile muntoase sînt locuri fatidice, unde s-au jertfit mulţi căţărători curajoşi, nu numai din dorinţa de a aduce servicii cartografilor, ci şi din setea omului de a se sui pînă la acel sediu al vulturilor unde proporţiile dintre zei şi oameni se anulează. Credinţa în perpetuitatea sufletului nu se putea naşte decît acolo, sus, dovadă balada Mioriţei, nunta cosmică pe care o celebrează în recviemul cetinilor.

Alpinistului de azi, în Carpaţii noştri, nu i se mai pretind jertfele marilor pionieri ai drumurilor de munte. Zonele de limită ale extazului provocat de ascensiuni află un binevenit popas în cabanele turistice din ce în ce mai bine utilate. Cabane către care duc drumuri şi cărări prevăzute cu indicatoare precise şi întrerupte de platouri pentru odihnă, de izvoare pentru potolirea setei, de steiuri umbroase pentru zvîntarea năduşelii.

E o mare plăcere şi o şi mai mare emoţie întîlnirea anuală cu muntele, cu liniştea armoniilor lui totale. Păcat doar că, unii nu înţeleg ce impietate este să tulburi liniştea acestor armonii carpatice. Citeam, deunăzi, chiar în coloanele ziarului, despre nişte astfel de tulburători de festin al muntelui, care transformaseră o cabană din împrejurimile Sibiului în cîrciumă de mahala prin răcnetele lor alcoolice. Muntele însă nu poate admite ceea ce oraşul tolerează. Urcăm în creierii lui, sub ceruri amicale de vară sau de toamnă, spre a întîlni acolo atributele infinitului, proprii altitudinilor, spre a ne contopi cu starea de incantaţie pe care au avut-o aezii noştri populari păstorindu-şi turmele, spre a cunoaşte melancolia senină a contactului cu neclintita măreţie a muntelui.

De asta, alpinismul îşi are politeţea lui, uzanţele sale de bun-simţ, care fac posibilă contemplaţia zărilor fabuloase şi absorbirea energiilor cosmice ce-i exaltă pe turiştii carpatici. A confunda cabana cu locantele de chefuială înseamnă o abdicare de la înalta etică sportivă a alpinismului.

Aş propune ca, pe viitor, să se ridice pe toate drumurile de acces la cabanele din Carpaţi indicatoare cu inscripţia: „Interzis pentru cheflii şi indivizi ireverenţioşi faţă de Majestatea Sa Muntele şi adepţii săi!"

George SBARCEA

NOI PREMIERE CINEMATOGRAFICE

FRAŢII SAROIAN

PRODUCŢIE A STUDIOURILOR SOVIETICE

cu: F. DOVLATIAN, H. ABRAAMIAN, G. DJANIBEKIAN

TIFFANY MEMORANDUM

COPRODUCŢIE ITALO-FRANCEZĂ

regia: TERENCE HATHAWAY
cu: IRINA DEMICK, KEN CLARK, LUIGI VANNUCCHI